

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Giảng tại: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Thời gian: năm 2001

Tập 18

Có một vị đồng tu tên là Phạm Sanh Hoa, anh hiện nay đang đợi ở trên mạng internet. Anh hỏi, bà ngoại anh tin Phật, niệm Phật nhiều năm nay, gần đây bị tai biến trở thành người thực vật, làm thế nào để người mất ý thức vãng sanh Tây Phương? Bản thân bà vô cùng nhàm chán Ta-bà, thích sanh Tịnh Độ. Để giúp bà vãng sanh Tây Phương, anh vì bà niệm Phật và tụng kinh Địa Tạng. Không biết tụng kinh Địa Tạng và kinh Vô Lượng Thọ có gì khác biệt không? Anh ấy lúc nhỏ tụng kinh Địa Tạng, hiện tại học kinh Vô Lượng Thọ.

Đáp: Vấn đề này quả thật vô cùng nghiêm trọng. Vì điều kiện đầu tiên để vãng sanh là thần trí phải tinh táo. Người có thể vãng sanh hay không, quyết định ở một niệm cuối cùng. Một niệm cuối cùng rất tinh táo, rất sáng suốt, ưa thích vãng sanh thì nhất định được sanh. Một niệm cuối cùng mơ hồ thì rất phiền phức, siêu độ cũng không dễ dàng. Siêu độ Phật sự, lúc họ đang tiếp nhận siêu độ, xem họ có hồi tâm chuyển ý cầu sanh Tây Phương hay không, đây là do bản thân họ quyết định. Nếu như siêu độ Phật sự, bản thân họ vẫn thờ ơ không quan tâm, không chút động lòng thì họ vẫn không thể vãng sanh. Cho nên, vãng sanh khẳng định có phần nắm chắc là một niệm cuối cùng phải thật tinh táo. Ở trong Phật pháp, tai biến trở thành người thực vật, chứng sa sút trí tuệ người già đều là thuộc về nghiệp chướng. Con cháu hiếu thuận có thể giúp họ chuyển nghiệp này được hay không? Cần phải học Quang Mục nữ, Bà La Môn nữ ở trong kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồ Đề Nguyên, phải phát tâm lớn như vậy thì sức mạnh đó rất lớn, có thể chuyển nghiệp báo của họ. Nếu như không thể phát được tâm lớn như vậy thì chỉ có thể giảm bớt nỗi đau khổ của họ, chứ vãng sanh thì rất khó khăn. Trong kinh Địa Tạng có ghi rõ ràng, bạn tụng kinh Địa Tạng nhiều như vậy, cần phải hiểu rõ. Bạn nhất định phải phát tâm làm Bồ-tát, phò độ tất cả chúng sanh khổ nạn ở thế gian, thì bà ngoại bạn sẽ được độ. Nếu bạn không phát tâm lớn như tâm Bồ-tát, thì bạn không thể độ nổi. Bạn làm Bồ-tát thì người thân quyến thuộc của bạn đều được độ. Sự việc này quyết định là ở chính bạn, người khác không thể giúp được, chư Phật Bồ-tát cũng không thể giúp được.

Chúng ta trở lại kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo.

Kinh văn: **“Phục thứ long vương, nhược ly thân đạo, tức đắc thập chủng khả bảo tín pháp”**.

“Bảo” là giữ gìn, không để bị mất. Mười loại bảo tín pháp này, phía trước loại thứ nhất đã giới thiệu qua với quý vị rồi. Loại thứ nhất là tiền của đầy kho, không bị vua, giặc, nước, lửa và con phá hại làm cho phá sản.

Thứ hai: “Đa nhân ái niệm”.

Người không trộm cắp, không trộm cắp giống như không sát sanh đã nói ở phía trước, đều là thuộc về bố thí vô úy, hay nói cách khác, khiến tất cả chúng sanh xa lìa sợ hãi lo lắng. Người thế gian thường nói *“của đừng phơi ra”*, tiền tài của bạn người khác biết, họ sẽ khởi ác niệm đến trộm cắp của bạn, hoặc giả đến cướp đoạt của bạn. Nếu như người này là người tri giới, bạn có tiền của nhiều, cho dù họ nhìn thấy rồi, biết rồi nhưng họ cũng không động tâm, không khởi ác niệm. Bạn có thể rất yên tâm, có thể rất an toàn, cho nên đây là thuộc về bố thí vô úy. Bố thí vô úy nhất định được “đa nhân ái niệm”, ở trong thế gian này bạn sẽ được rất nhiều người ủng hộ, rất nhiều người quan tâm. Đây là quả báo rất thù thắng.

Thứ ba: “Nhân bất khi phụ”.

Nghiệp nhân quả báo này chúng ta nhất định phải hiểu rõ. Ta không ức hiếp người thì sẽ không có người nào ức hiếp ta. Ta không ức hiếp người mà vẫn có người khác ức hiếp ta, đó là do ác nghiệp đã tạo trong đời quá khứ. Dứt khoát không thể nói: *“Tôi hành thiện, tại sao vẫn bị gặp phải điều không tốt như vậy?”*. Đây là tiêu nghiệp chướng. Sau khi nghiệp chướng của bạn tiêu hết rồi, thì quả thiện của bạn nhất định sẽ hiện tiền, cho nên bạn phải có tín tâm.

Bạn phải có tín tâm đối với mười loại khả bảo tín pháp này, đối với thánh giáo dứt khoát không có nghi ngờ. Phần trước, tông cương lĩnh mà Phật nói với chúng ta: **“Một người tâm thiện, tư tưởng thiện, hành vi thiện, nhất định được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần phù hộ”**. Cho dù gặp phải khổ nạn cũng không cần sợ

hãi. Khổ nạn không quan trọng, gặp phải tai nạn hiện tiền, tự mình tin tưởng sâu sắc là Phật, Bồ-tát đang quan tâm, đây chỉ là tiêu nghiệp chướng mà thôi. Nghiệp chướng đời nay và đời quá khứ đã tạo, ngay tại đây đều trả hết rồi. Dứt khoát không được có mảy may ý nghĩ oán trời trách người. Nếu như có ý nghĩ này hiện tiền, không những nghiệp chướng không thể tiêu được mà còn tăng trưởng thêm.

Chúng ta học Phật, đây là điều rất khó khăn. Trong kinh Phật thường nói: **“Thân người khó được, Phật pháp khó nghe”**. Cơ duyên như vậy là “trăm ngàn muôn kiếp khó gặp được”, đây là lời chân thật, không phải giả dối, thật không dễ gì gặp được! Sau khi gặp được, chúng ta nhất định phải quý trọng, nhất định phải khắc phục tập khí phiền não của mình, biết cơ hội này không phải dễ gì có thể gặp được. Cư sĩ Bành Tế Thanh nói: *“Một ngày hy hữu khó gặp từ vô lượng kiếp đến nay”*, hay nói cách khác, vô lượng kiếp mới gặp được một lần, đâu có dễ dàng như vậy. Thật sự hiểu rõ đạo lý này thì tập khí phiền não thế nào đi nữa cũng phải khắc phục. Chúng ta phải biết, nếu không khắc phục tập khí phiền não này thì về sau lại phải chịu khổ vô lượng kiếp, chịu khổ trong sáu cõi luân hồi. Đây không phải là người thông minh, không phải là người giác ngộ, trong kinh Phật gọi là **“nhất xiển đề”**. Nhất xiển đề là không có thiện căn, không biết giác ngộ, gặp được rồi, khoảnh khắc ngẫu nhiên giống như tia lửa điện, tia chớp vậy, xẹt một cái lập tức liền tắt, lại thổi chuyển rồi, lại lui sụt rồi. Loại tình trạng này, loại người này quả là nhiều vô cùng. Ngay trước mắt chúng ta, trong một vạn người niệm Phật đã có chín ngàn chín trăm người là thuộc vào loại này. Cho nên, lão sư Lý thường nói: *“Một vạn người niệm Phật, thật sự vãng sanh chỉ vài ba người”*. Vài ba người đó là ai vậy? Thật sự hiểu rõ rồi, thật sự không muốn tạo sanh tử luân hồi nữa, cố gắng khắc phục tập khí phiền não, tham-sân-si-mạn của chính mình, thì đời này chúng ta thành công rồi, thành tựu rồi. Điều này chúng ta nhất định phải hiểu rõ.

Nếu như chúng ta không thể khắc phục tập khí phiền não, vẫn đọa lạc ở trong tham-sân-si-mạn, thì chúng ta tương lai nhất định vẫn là vô lượng kiếp sanh tử luân hồi. Cho nên phải biết là sự việc này thật là đáng sợ! Biết sự việc này đáng sợ, thì đối với danh vọng, lợi dưỡng, ngũ dục, lục trần phải giữ khoảng cách, càng xa càng tốt, không nên đến gần nó. Bản thân bạn không có công phu, không có định lực, không có trí tuệ, bạn vừa đến gần thì phiền não của bạn liền khởi hiện hành. Cho nên, đại đức xưa xây đạo tràng, tại sao xây dựng ở nơi núi sâu, nơi không có dấu chân người? Tức là để bạn không thuận tiện. Hiện tại thì giao thông thuận tiện, cho nên chỉ có tự mình thật sự phát tâm quan tâm chính mình, người khác muốn giúp đỡ cũng không thể giúp được, chỉ có bản thân phải biết viễn ly. Phương pháp viễn ly là: *“Không cần thiết thì không đến gần, không cần thiết thì bớt chuyện trò, niệm Phật nhiều, đọc, tụng kinh điển nhiều”*, ta chỉ dùng phương pháp này. Bồ-tát Giác Minh Diệu Hạnh chỉ dạy chúng ta:

“Bớt nói một câu chuyện

Niệm nhiều một câu Phật

Đánh chết được vọng niệm

Pháp thân ông hiện lộ”.

Đây là một bài kệ ở trong Tây Phương Xác Chi. Nếu chúng ta không thật làm như vậy, thì bạn có năng lực gì khi ở trong cảnh giới mà không bị ô nhiễm chứ? Đó là công phu thật, ở trong cảnh giới ngũ dục, lục trần mà thật sự thân tâm bất nhiễm, đây là người thành tựu công phu tịnh nghiệp.

Trong mười tông phái lớn thì Tịnh Độ tông và Mật tông đều là tu tâm thanh tịnh. Chúng ta cần phải hiểu được, Mật tông là thượng thượng thừa tâm thanh tịnh, Tịnh Độ thì là thượng, trung, hạ đều có. Người bình thường không thể học Mật tông được. Mật tông là không lìa danh vọng, lợi dưỡng, ngũ dục, lục trần, ở trong đó đạt được tâm thanh tịnh, được chắc chắn không bị ô nhiễm, đây là công phu thật. Cho nên, người bình thường học Mật, nếu như không có công phu thật này thì ắt đọa địa ngục. Mật tông chỉ có hai kết quả. Một là thành Phật, hai là đọa địa ngục, không có khoảng giữa. Tịnh Độ tông thì thù thắng hơn. Đối với chúng ta, phàm phu không có công phu thì chỗ hay thù thắng của Tịnh Độ là xa lìa ngũ dục, lục trần, không tiếp xúc, như vậy thì mới có thể giữ mình được, đạo lý này nhất định phải biết. Chúng ta có thể xa lìa, chừa Phật hoan hỷ, thiện thần ủng hộ, nhiều người yêu mến, người không ức hiếp.

Thứ tư: “Thập phương tán mỹ”.

Ai khen ngợi bạn vậy? Chư Phật Như Lai mười phương, pháp thân Đại Sĩ mười phương khen ngợi bạn, rất hiếm có. Bạn có thể khắc phục tập khí phiền não của mình, đây là công phu thật.

Thứ năm: “Bất ưu tổn hại”.

Quả thật mà nói, mặc dù người khác đến làm tổn hại, bạn cũng không lo buồn. Giống như người vãng sanh gần đây nhất của chúng ta là Lý Tú Cầm, Phó lâm trưởng của Cư Sĩ Lâm. Tôi nghe nói, bà mở một cửa tiệm nhỏ, có một số học sinh nhỏ đến cửa tiệm bà lấy trộm đồ, bà nhìn thấy rồi liền gọi chúng lại hỏi: *“Đù chưa, còn cần nữa không? Cứ lấy thoải mái, không lo tổn hại”*. Bà con xóm giềng đều cảm động. Khi bà vãng sanh, người trong xóm giềng, cả một đoàn đều đưa tiễn bà. Không những không trộm cắp mà lại hoan hỷ bố thí, đây là tấm gương tốt cho việc tu hành thời mạt pháp của chúng ta. Chúng ta tổn hại không bao nhiêu, nhưng họ cần mà lại không có tiền, chúng ta phải nên giúp đỡ, không quở trách họ, dùng tâm tốt đối xử với họ, cảm hóa họ. Đây là Bồ-tát giáo hóa chúng sanh.

Thứ sáu: “Thiện danh lưu bố”.

Đại chúng xã hội đều tán thán bạn là người tốt, bạn là người thiện. Bạn là người tốt, người thiện thì ngay cả người ác cũng sẽ không đến xâm phạm bạn, người ác cũng sẽ yêu thương bạn, đây là đức hạnh của bạn chiêu cảm.

Thứ bảy: “Xử chúng vô úy”.

“Chúng” là đoàn thể. Bất kể là ở trong đoàn thể nào, bạn đều rất thông dong, đều rất tự tại. Những người nào sống với “chúng” thân tâm bất an vậy? Đó là người tạo tác nghiệp bất thiện. Người tạo tác nghiệp bất thiện thân tâm không yên ổn, đó gọi là nội tâm có áy náy. Có lỗi với Phật Bồ-tát, có lỗi với Tổ sư đại đức, có lỗi với những hộ pháp, người này trong tâm cảm thấy áy náy, cho nên ở trong đoàn thể họ mới biểu hiện thân sắc bất an. Nếu như thật sự làm được *“ngẩng lên không phụ với trời, cúi xuống không thẹn với đất”*, thì là người thông minh chánh trực, dứt khoát không có một mảy may ý nghĩ hại người khác. Không những không được hại người, ngay cả động vật nhỏ cũng không được hại. Mỗi ngày, trong nhà của chúng ta có lẽ sẽ có những côn trùng như muỗi, ruồi, kiến, v.v... chúng ta tuyệt đối không làm tổn hại chúng. Biết chúng chỉ đến để tìm ăn, không phải vì cái gì khác. Chúng đến tìm ăn, giống như chúng ta vậy, mỗi ngày làm việc kiếm sống thì có tội gì chứ? Chúng ta nhìn thấy tuyệt đối không nên sát hại, phải nên cảm thông. Tổ sư đại đức nhà Phật dạy chúng ta, đạo tràng phải giữ gìn gọn gàng sạch sẽ, thì những động vật nhỏ này tự nhiên sẽ bớt đi. Chúng thường đến những chỗ dơ bẩn bừa bãi, giữ gìn gọn gàng sạch sẽ thì sẽ không có. Buổi tối, nếu như có muỗi đèn quấy rầy, chúng ta có thể tắt hết đèn ở trong phòng và mở cửa ra, chúng sẽ bay ra bên ngoài. Những động vật nhỏ này thường bay đến chỗ có ánh sáng, cho nên có rất nhiều người không hiểu, tắt đèn ở trong phòng, bên ngoài thì không có đèn, ánh sáng ở trong phòng thì mạnh, nếu như chúng ta mở cửa ra thì nó sẽ bay vào. Bạn không nhất định phải bắt giết chúng, bạn có tâm từ bi, có thiện ý, thì động vật nhỏ cũng thấu tình đạt lý, nó sẽ không đến quấy nhiễu bạn.

Chúng ta biết, Ấn Quang đại sư là Bồ-tát Đại Thế Chí tái lai. Năm xưa, phòng của Ngài ở cũng có muỗi, cũng có bọ chét. Phật dạy tuyệt đối không được sát sanh, thị giả của Ngài muốn thanh lý giúp Ngài nên bắt chúng lại nuôi ở trong cái ống tre nhỏ, hoặc giỏ đem thả ra bên ngoài. Ấn tổ nói với thị giả: *“Không cần, cứ để chúng ở đây, cảnh giác chính mình”*. Tại sao vậy? Do đức hạnh của bản thân ta không đủ, không thể cảm hóa nó. Ta nhìn thấy có những động vật nhỏ này ở đó thì có thể sinh tâm hổ thẹn. Ta xem chúng giống như thầy vậy, từng giây từng phút nhắc nhở mình, tự mình phải nghiêm túc soi lại, sửa chữa lỗi lầm. Quả nhiên sau 70 tuổi, bất kể Tổ sư sống ở nơi nào, kể cả nơi có rất nhiều những động vật nhỏ này, chỉ cần bản thân Ngài đến nơi đây trú ngụ lại mấy đêm thì một con cũng không có. Người ta nói những động vật nhỏ này di dời rồi (tức là dọn nhà rồi). Đức hạnh có thể cảm động những động vật nhỏ này, thì sao không thể cảm động người được? Người là tối linh trong vạn vật, không thể cảm động được người là vì chính mình không có đức hạnh. Cho nên, tiên đức tu nghiệp là việc đại sự làm người của chúng ta, chúng ta không thể không biết.

Thứ tám: “Tài mạng sắc lực an lạc”.

Tài là tiền của của bạn. Mạng là thọ mạng. Sắc lực, hiện nay gọi là khỏe mạnh. Ba thứ này đều là những thứ mà tất cả chúng sanh mong cầu. Tiền của không cần nhiều, đủ dùng là tốt rồi. Cho nên, không chỉ là Phật pháp mà bất kỳ một tôn giáo nào, thậm chí là giáo huấn của cổ thánh tiên hiền đều dạy chúng ta: *“Biết đủ thường vui, biết đủ là giàu”*. Bạn thấy, Phật thành Phật, điều kiện Phật thành Phật là gì vậy? Biết đủ. Biết đủ mới có thể thành Phật, không biết đủ không thể thành Phật. Cho nên, hậu bổ Phật đều trụ ở cõi trời tri túc. Trời Đâu Suất chính là trời tri túc. Họ ở nơi đó chính là đại biểu cho biết đủ. Biết đủ mới là viên mãn, viên mãn liền thành Phật. Người không biết đủ, giàu có đi nữa họ cũng là bần cùng. Người biết đủ, đi ăn xin họ cũng viên mãn rồi. Từ đó cho thấy, kiết hung họa phúc đều gắn liền trong khoảng một niệm, tùy theo cách nghĩ của bạn thế nào. Một niệm giác ngộ rồi thì phạm phu làm Phật, một niệm mê thì liên vĩnh viễn đọa ác đạo, đây là điều chúng ta cần phải hiểu rõ, phải sáng tỏ. Cho nên kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, bản kinh nhỏ này chúng ta nhất định phải học thuộc. Đương nhiên tốt nhất có thể thuộc lòng, mỗi ngày thọ trì làm phụ trợ cho tu Tịnh Độ của chúng ta. Tổ Sư thường nói: *“Pháp môn Tịnh Độ chánh trợ song tu”*. Chúng ta dựa vào kinh Vô Lượng Thọ, dựa vào lục tự hồng danh, đây

là chánh tu. Dùng kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo mỗi ngày kiểm điểm tư tưởng, thân tâm của chúng ta, đây là trợ tu. Chánh trợ song tu thì chắc chắn thành tựu!

Hôm qua, lần đầu tiên Tịnh Tông Học Hội Úc Châu chủ trì tổ chức buổi gặp gỡ giao lưu với dân địa phương. Trước đây chưa hề có kinh nghiệm này, nhưng tóm lại, buổi gặp gỡ xem như rất thành công, mọi người chúng ta đều rất thỏa mãn. Khách mời có chính phủ liên bang, chính phủ bang và quan chức ủy viên chính phủ địa phương sở tại, còn có đại biểu của các tôn giáo. Mọi người nhìn thấy trong lòng đều rất hoan hỷ, những gì tôi nghe được đều là lời tán thán, đây là một sự khởi đầu rất tốt.

Khoa học kỹ thuật phát triển, giao thông thuận tiện, quả địa cầu này quả thật đúng là trở thành “thôn địa cầu”. Mọi người cùng sống trong một thôn trang, thì quan hệ giữa con người với nhau tự nhiên sẽ mật thiết. Chỉ có qua lại, hiểu nhau chúng ta mới có thể cùng tồn tại hòa bình tại khu vực này. Nếu như hai bên không qua lại, giống như trước đây giao thông không thuận tiện, thông tin không cập nhật, tin tức truyền đi vô cùng chậm chạp, khó khăn, núi, sông, biển lớn cách trở, thì tự nhiên sẽ dẫn đến nghi ngờ lẫn nhau. Bởi do nghi ngờ nên dẫn đến rất nhiều sự hiểu lầm, nghiêm trọng hơn nữa là dẫn đến chiến tranh. Cho nên, thiên tai nhân họa đều là từ trong tham-sân-si-mạn-nghi-tà kiến sinh ra, nhà Phật gọi là kiến tư phiền não, không chỉ là tai nạn do con người, mà tai họa tự nhiên cũng khởi đầu từ đó. Phật dạy chúng ta: **“Tức diệt tham-sân-si, cần tu giới-định-huệ”**. Đem nhân duyên bất thiện dứt sạch, thì quả báo bất thiện tự nhiên sẽ không còn, đạo lý này người thế gian thật không dễ gì thể hội được.

Khoa học kỹ thuật càng phát triển, thì người thế gian đối với thần quyền càng ngày càng lợt lạt, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng. Có quý thần tồn tại hay không vậy? Đáp án khẳng định là có. Quý thần có quyền lực can thiệp chúng ta hay không? Điều này không thể hoàn toàn khẳng định. Trong kinh Phật nói, quý thần không có quyền can thiệp chúng ta, quý thần cũng là một loại chúng sanh. Vì vậy kiết hung họa phước là do bản thân chúng ta tạo tác nghiệp thiện ác chiêu cảm nên, đây là sự thật, đây là trong kinh điển Phật nói lời chân thật với chúng ta. Quý thần cũng lắm chẳng qua là ngoại duyên mà thôi, giống người chấp hành pháp luật ở trong xã hội này của chúng ta như thám phán, thám tử, cảnh sát. Nhân dân không phạm tội họ không có quyền can thiệp, bạn có phạm tội thì họ mới can thiệp đến bạn. Trong quý thần cũng có một loại chấp hành pháp luật tương tự như tình trạng này. Cho nên khoa học kỹ thuật phát triển thì phủ định có quý thần, đây là quan niệm sai lầm. Chúng ta khẳng định họ có tồn tại, nhưng chúng ta cũng khẳng định kiết hung họa phước là do nghiệp thiện ác chiêu cảm.

Thế giới Tây Phương Cực Lạc, Thế Tôn ở trong kinh điển chỉ dạy chúng ta, nơi này là một nơi rất tốt, thuần thiện không có ác. Tại sao nơi đó lại tốt như vậy? Vì người ở nơi đó không có làm ác, không những không có tạo tác ác nghiệp, mà khởi ác niệm cũng không có, cho nên gọi là thế giới Cực Lạc. Thế giới Cực Lạc cũng không phải do Phật Bồ-tát tạo nên, mà là do nghiệp lực của đại chúng chiêu cảm nên, chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này. Có thể đem thế giới Ta-bà biến thành thế giới Cực Lạc được không? Khẳng định là có thể được, chỉ cần mỗi một người trong thế gian này đều có thể hồi tâm hướng thiện.

Trong kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, Phật có một đoạn khai thị vô cùng quan trọng, đoạn này ở trang thứ năm trong bản kinh nhỏ này của chúng ta. Đoạn lớn này là: **“Long vương đương tri, Bồ-tát hữu nhất pháp năng đoạn nhất thiết chư ác đạo khổ”**. “Nhất thiết chư ác đạo”, ngoài ba đường ác ra, ba đường thiện nếu so với pháp giới tứ thánh thì đó cũng là đường ác. Pháp giới tứ thánh nếu so với nhất chân pháp giới thì đó vẫn là đường ác. Từ đó cho thấy, từ phương diện tương đối mà nói, mười pháp giới cũng là ác đạo, ở trong đây đều khổ. Quý vị đều biết, Phật ở trong kinh nói chúng ta: **“Ở trong sáu cõi có khổ khổ, họai khổ, hành khổ”**, trong kinh Đại Thừa thường nói: **“Tam giới đều khổ”**. Pháp giới tứ thánh, A La Hán, Bích Chi Phật, Bồ-tát có khổ hay không? Có khổ, vì họ chưa minh tâm kiến tánh, hay nói cách khác, vô minh phiền não một phẩm cũng chưa phá, do đó họ có khổ. Phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, thoát khỏi thập pháp giới, làm Bồ-tát đồng sanh tánh với chư Phật Như Lai, vậy mới thật sự gọi là lìa khổ được vui. Cho nên chỗ này nói: **“Nhất thiết chư ác đạo”** là đem mười pháp giới thấy đều bao gồm trong đó cả.

Bồ-tát có một pháp này, chúng ta cần phải chú ý: **“Hà đẳng vi nhất? Vị ư trú dạ thường niệm, tư duy, quan sát thiện pháp”**. Điều này quan trọng. Nếu chúng ta muốn thoát khỏi lục đạo luân hồi, thoát khỏi thập pháp giới, thì đoạn khai thị này là quan trọng không gì sánh bằng. “Thiện pháp” nói ở đây là thông suốt đến phía trên, tức là ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quan sát thiện pháp. Ngày đêm là dứt khoát không được gián đoạn. Thường niệm thiện pháp là tâm của bạn thiện. Chúng ta tu tâm thế nào? Tư duy thiện pháp, chúng ta ngày nay gọi là tư tưởng, khởi tâm động niệm. Khởi tâm động niệm đều là thiện pháp, dứt khoát không được rơi vào trong ác pháp. Quan sát là hành vi, quan sát chính mình, quan sát tất cả chúng sanh. Quan sát này là nhiều phương diện, sáu căn tiếp xúc cảnh giới sáu trần đều gọi là quan sát, đều là thiện pháp.

“Lệnh chư thiện pháp, niệm niệm tăng trưởng”. Đây là tu hành, đây là công phu. Câu nói dưới đây vô cùng quan trọng: **“Bất dung hào phân bất thiện gián tạp”**. Chúng ta tu hành nhiều năm nhiều tháng mà không thu được hiệu quả, công phu không tiến bộ, gọi là công phu không đắc lực. Nguyên nhân do đâu vậy? Chính là xen tạp ác pháp vào trong đó, xen tạp bất thiện. Cho nên câu nói này rất quan trọng, có thể thành tựu hay không mấu chốt ở một câu này. Nếu như còn xen tạp bất thiện thì khó thành tựu rồi. Trong xen tạp bất thiện, một điểm quan trọng nhất chính là tự tư tự lợi, đây là gốc bệnh của chúng ta. Chúng ta học Phật, không phải ngày nay mới bắt đầu, mà đã tu học vô lượng kiếp rồi. Tu học vô lượng kiếp mà ngày nay vẫn thành ra như thế này là nguyên nhân gì vậy? Là vì ở trong tu học tất cả thiện pháp còn xen tạp bất thiện. Chúng ta đã tìm được nguyên nhân rồi, nếu như có thể đem nguyên nhân này trừ bỏ, thì ngay trong đời này chúng ta chắc chắn thành tựu. Trừ bỏ nguyên nhân này chính là tu hành chân chánh, khắc phục tập khí phiền não của mình, chúng ta hạ công phu ngay chỗ này. Công phu này làm thành công rồi, thì sẽ có hiệu quả như đoạn kinh văn dưới đây nói: **“Thị tức năng lệnh, chư ác vĩnh đoạn, thiện pháp viên mãn, thường đắc thân cận chư Phật Bồ-tát cập đur thánh chúng”**. Lời này là chân thật, không có một chút hư dối, chỉ cần **“chư ác vĩnh đoạn, thiện pháp viên mãn”** thì vô lượng vô biên chư Phật Bồ-tát liền hiện tiền. **“Cập đur thánh chúng”** là chỉ Bích Chi Phật và A La Hán, những thánh chúng này thị hiện đủ loại, ứng hóa thân khác nhau. Vậy thì, “chư Phật Bồ-tát cập đur thánh chúng” ở đâu vậy? Là ngay trước mắt chúng ta. Tất cả người, tất cả sự, tất cả vạn vật mà chúng ta ngày nay tiếp xúc được, không có gì không phải chư Phật Bồ-tát hóa hiện, là hoàn toàn tương đồng với cảnh giới mà Thiện Tài Đồng Tử 53 lần tham vấn trong kinh Hoa Nghiêm. Chúng ta không nhìn thấy là bởi vì xen tạp bất thiện quá nhiều, sáu căn bị xáo trộn, mắt nhìn mà không thấy, tai nghe mà không nghe, chúng ta bị lỗi ở chỗ này. Không phải chư Phật Bồ-tát không hiện tiền, chư Phật Bồ-tát hằng luôn hiện tiền xưa nay chưa hề gián đoạn. Chúng ta cần phải trừ bỏ cái che lấp trong con mắt của mình, người hiện nay nói đực thủy tinh thể, đem cái này bỏ hết thì bạn liền nhìn thấy ngay. Bạn cũng có thể nghe thấy, bạn cũng có thể tiếp xúc được ngay.

Thiện pháp, ác pháp làm thế nào phân biệt? Phật cũng nói cho chúng ta biết: **“Vị nhân thiên nhân”**. Tuy bạn chưa ra khỏi lục đạo nhưng đời sau có thể vẫn được thân người, được thân trời, đây là việc tốt, bạn không đọa ba đường ác. Thậm chí là thoát khỏi lục đạo luân hồi, bạn được thân A La Hán, thân Bồ-tát, thân Phật. Đây gọi là thiện pháp. Hay nói cách khác, bạn đời sau ngay cả thân trời, người còn không thể có được, thì pháp này là bất thiện.

Trong kinh Phật nói cho chúng ta biết: **“Bổn xển đượ thân nạ quý, sân hận, đồ kị đượ thân địa ngục, ngu si đượ thân súc sanh, ngạo mạn đượ thân A Tu La”**. Những thân này không tốt, thân bất thiện đều do nghiệp nhân bất thiện tạo thành. Tiêu chuẩn của thiện ác, Phật đã nói rõ ra với chúng ta rồi. Đây không phải là học thuyết của Thích Ca Mâu Ni Phật, cũng không phải là ý của Ngài, mà là chân tướng sự thật. Những điều Phật nói đều là chân tướng sự thật. Thiện và ác, Phật quy nạp thành mười điều. Thiện pháp này chính là thập thiện nghiệp đạo. Mặt trái của thập thiện nghiệp đạo chính là thập ác nghiệp, quả báo của thập ác nghiệp là tam đồ: địa ngục, nạ quý, súc sanh. Từ đó cho thấy, chúng ta muốn nâng cao cảnh giới của mình, không có gì khác là chỉ chuyển ác thành thiện mà thôi. Chúng ta nhất định phải làm đượ vĩnh ly sát sanh. Không những đối với tất cả động vật nhỏ, muỗi, kiến... cũng không sát hại, mà ngay cả ý nghĩ sát hại tất cả chúng sanh cũng phải đem nó dứt sạch. Ta không sát hại tất cả chúng sanh, nhưng ý nghĩ sát hại chúng sanh vẫn còn, vậy tức là bạn xen tạp bất thiện. Ta không trộm cắp nữa, nhưng ý nghĩ trộm cắp vẫn còn, thì bạn cũng xen tạp bất thiện. Trộm cắp thì tôi đã giảng rất nhiều rồi, có ý nghĩ chiếm phần lợi của người khác đều là trộm cắp, cho nên nhất định phải tu bố thí, phải nguyện giúp đỡ người khác.

Tà dâm cũng là phiền não nghiêm trọng của tất cả chúng sanh. Trong Phật pháp thường nói: **“Nghiệp nhân thọ sanh trong sáu cõi chính là dâm dục”**, dâm dục không đoạn thì chắc chắn không thể ra khỏi lục đạo luân hồi. Chúng ta ở trong sáu cõi quá lâu rồi, quá khổ rồi. Nếu như không muốn tạo sáu cõi luân hồi nữa, thì nghiệp nhân căn bản của sáu cõi luân hồi này không thể không đoạn. Nghiệp nhân của vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là niệm Phật, gọi là **“niệm bất nhất bất sanh Tịnh Độ”**, muốn sanh Tịnh Độ nhất định phải một lòng chuyên niệm, **“tức diệt tham sân si, cần tu giới định tuệ”**, một câu Phật hiệu này là viên mãn rồi.

Trên đây là ba nghiệp của thân. Tiếp theo, khẩu nghiệp là vọng ngữ, lưỡng thiệt, ác khẩu, ý ngữ. Ý nghiệp là tham sân si tức tham dục, sân nhuế và tà kiến (tà kiến chính là ngu si). Mười loại nghiệp này có thể vĩnh ly gọi là thập thiện, nếu như có đủ gọi là thập ác. Sáu cõi, mười pháp giới đượ hình thành như vậy, chúng ta phải biết, phải ghi nhớ thật kỹ. Tổ sư đại đức thường nói: **“Ái bất trọng bất sanh Ta-bà, niệm bất nhất bất sanh Tịnh Độ”** (“Ái” là ái dục). Đây là một câu đã nói tột cội nguồn của pháp thế xuất thế gian. Nếu chúng ta muốn siêu phàm nhập thánh, chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, thì mấu chốt đều ở chỗ này.

Chúng ta nhất định phải nhìn cho thấu “thế gian”, đây là hư dối, không phải là thật, không có gì là thật cả. Ngay cả xác thân của chúng ta cũng không phải thật, đều là vô sở hữu, không thể đượ, hưởng hò là vật ngoài thân? Cho nên ở thế gian này, bất kể là đối với pháp nào, thậm chí là đối với Phật pháp dứt khoát không có tham luyến.

Phật pháp cũng là pháp do nhân duyên sanh. Phạm là pháp do nhân duyên sanh đều là **“đương thể tức không, liễu bất khả đắc”**. Trong kinh Kim Cang, Phật nói rất hay: **“Pháp còn phải buông, huống hồ phi pháp”**, pháp đó là Phật pháp. Phật pháp cũng phải vĩnh ly, huống hồ pháp thế gian. Ý nghĩa của “Vĩnh ly” này là không phải bảo chúng ta cự tuyệt, xa lìa nó, thế là bạn đã hiểu sai ý rồi, mà là tuyệt đối không đem nó để ở trong tâm. Sự thì không quan hệ gì, sự sự vô ngại, đều là giả, không phải thật, dứt khoát không nên để ở trong tâm, trong tâm phải vĩnh ly. Cách nói của tông môn là **“đi qua một rừng hoa mà chẳng động lá nào”**, đây chính là ý này, trong tâm nhất định không có. Trong tâm tràn đầy trí tuệ, tràn đầy từ bi. Từ bi và trí tuệ là tánh đức, đức năng vốn đầy đủ trong tự tánh. Phải đem từ bi và trí tuệ vốn đầy đủ trong tự tánh phát huy mạnh mẽ, phổ độ chúng sanh, đây gọi là hành Bồ-tát đạo. Trải qua đời sống của Phật Bồ-tát, đây chính là đại viên mãn mà nhà Phật thường nói.

Lần này, chúng tôi trở về Boston không có bố trí giảng kinh. Mấy hôm nay, có mấy vị đồng tu đi với tôi, chúng tôi muốn chụp ảnh ngoại cảnh tại nơi đây nhiều một chút, sau này ghép vào trong các băng giảng kinh để hình ảnh thêm sinh động. Lần này, chúng tôi đến đây để làm công việc này, cho nên chúng tôi tận dụng chút thời gian ngắn ngủi này để gặp mặt với các đồng tu, hy vọng chúng ta cùng nhau khích lệ. Chúng ta nên đi theo đường của Phật, không nên đi đường của Ma. Hiện nay, người phương Tây cổ vũ, tán thán tham sân si. Họ nói tham lam là động lực tiên bộ của xã hội, chúng ta đều không tham thì xã hội sẽ không tiến bộ. Quý vị thử nghĩ đây là đạo gì? Là quý đạo, địa ngục đạo, súc sanh đạo, đường họ đi là ba con đường này. Chúng ta ngày nay nên đi theo Phật đạo, nên đi theo Bồ-tát đạo. Chúng ta biết quan niệm của họ là sai lầm, đó không phải chánh pháp. Trong kinh Lăng Nghiêm nói: **“Tà sư thuyết pháp như hằng hà sa”**, lời Phật nói chẳng sai chút nào cả. Những người cổ vũ tham sân si, thúc đẩy tham sân si chính là tà sư thuyết pháp, chúng ta nhìn thấy rất rõ ràng, rất sáng tỏ. Phương thức sống của chúng ta nhất định phải tuân thủ theo giáo huấn của cổ thánh tiên hiền, vậy là chắc chắn không bị sai lầm.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ giảng đến đây.

A Di Đà Phật!

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Giảng tại: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Thời gian: năm 2001

Cẩn dịch: Viên Đạt cư sĩ, Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Hương, Phật tử Diệu Hiền